

Frankrig og Tyskland blev nævnt som et bærende element i argumentationen, eller også har det været i de efterfølgende korte bemærkninger, men da det jo ikke er hemmelige forhandlinger, men tværtimod er meningen, vi skal diskutere, så håber jeg ikke, at SF's ordfører har noget imod, at jeg drager ind i debatten, hvad han selv måtte have sagt.

Det korte af det lange er, at det er ren osteoklokkeargumentation. Igen er det, som om debatten i Sikkerhedsrådet slet ikke har foregået for hr. Villy Søvndal. Hr. Villy Søvndal vælger at ignorere totalt, at der nu er en samlet ramme at arbejde inden for. Jeg forstår det simpelt hen ikke. Jeg ved ikke, hvornår der har været tilstrækkelig fremdrift til, at hr. Villy Søvndal nogen sine kunne forestille sig ligefrem at gå ind og tage et ansvar og bakke op bag, når FN kalder, som de gør i resolutionen her.

Men jeg synes virkelig, det er ærgerligt, og jeg synes, det er lidt forstemmende, at SF bakker ud, når nu det mandat, som vi alle har efterlyst i månedsvis, ligger så klart, som det nu gør. Det er lidt trist.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

SF går, som jeg er helt sikker på at hr. Morten Helveg Petersen også ved, meget gerne ind, når FN kalder – hver gang selvfølgelig ud fra en selvstændig vurdering af, om vi synes, der i øvrigt er sammenhæng i det. Vi skiller jo ikke på det principielle syn på, om militær magtanvendelse kan være nødvendig. Det er lang tid siden, SF forlod det standpunkt. Det er grunden til, vi har stemt for en række FN-ting rundt omkring. Det tror jeg hr. Morten Helveg Petersen ved meget vel.

Derfor er det her jo heller ikke en teoretisk diskussion om at ville militær magt eller ikke ville militær magt. Derfor er det her den meget præcise diskussion, der hedder: Synes man, at den militære situation i Irak har et perspektiv, der sandsynliggør en neddæmpning af de konflikter og de spændinger, der er i Irak, og som er stigende.

Det er klart, at hvis man er af den opfattelse, så skal man stemme for – måske endda for endnu flere, og måske endda for endnu længere – for så er de militære svar hovedsvaret i Irak.

Det tror jeg ikke. Jeg tror, at svaret i Irak er at give irakerne den sikkerhed, at det her har at gøre med et perspektiv, der hedder at overdrage magten til irakerne selv. Det hedder at fravriste

USA bestemmelsen på det økonomiske område og på det politiske område om, hvad der skal ske i Irak, og lægge det tilbage solidt forankret i det irakiske folk og i FN. Det er den diskussion, der er vigtig. Den meget præcise diskussion om Irak er vigtig og er afgørende for, at vi ender på et nej i den her diskussion.

At De Radikale er endt et andet sted, må De Radikale jo om.

Formanden:

Den næste ordfører er hr. Niels Helveg Petersen.

Niels Helveg Petersen (RV):

Det Radikale Venstre kan støtte det foreliggende beslutningsforslag. Det Radikale Venstre har stemt imod dansk militært bidrag både under selve krigen og efterfølgende i besættelsesfasen. Det har vi gjort, fordi der ikke var et ordentligt folkeretligt grundlag for at starte krigen og for den efterfølgende besættelse.

Det har vi gjort, fordi det jo lå fuldstændig klart, at kun 4 ud af 15 af Sikkerhedsrådets medlemmer i sin tid støttede, at våbeninspektørernes virksomhed skulleophøre og krigen indledes.

Dette har ændret sig med vedtagelsen i FN's Sikkerhedsråd i midten af oktober. I enighed vedtog FN's Sikkerhedsråd, at man nu opfordrede, som sagen nu var, til, at alle medlemsstater ydede et bidrag, som også inkluderede militære bidrag til den multinationale styrke.

KL 10.00

Dette er meget afgørende for Det Radikale Venstres vurdering. Vi lægger afgørende vægt på, at vi som land skal følge op på FN's Sikkerhedsråds vedtagelser, og vi er ikke udelt begejstrede for udviklingen i Irak – for at sige det mildt. Vi mener også, at de danske soldater, der gør tjeneste dernede, er på en farlig mission.

Når man ser på udviklingen i Irak, skinner det i øjnene, at når det drejer sig om befolknings dagligdag, er der nok på nogle områder sket nogle fremskridt; det mener jeg er ubestrideligt. Men det er også ubestrideligt, at sikkerhedssituationen er værre, end den har været. Antallet af angreb på både civile mål og besættelsesstyrkerne har været stærkt stigende gennem de sidste måneder, og det giver selvsagt anledning til bekymring, at Irak også er blevet en valplads for kræfter, som slet ikke fandtes i Irak, da krigen startede.

Det er derfor ikke nemt at se, at der hurtigt kan komme nogle afgørende fremskridt. Men